

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.249/2023/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 24. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

A csalás büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2023. június 8. napján kelt 21.Bf.5237/2023/7. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2022. augusztus 30. napján kihirdetett 28.B.20.449/2021/24. számú ítéletével – a tárgyalási jelenlét jogáról lemondott – Terhelt1 vádlottat az ellene csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette és rendelkezett a bűnügyi költség állam általi viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész által bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2023. június 8. napján – az ügyész részvételével megtartott nyilvános ülésen – hozott 21.Bf.5237/2023/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

[3] A vádlottat bűnösnek mondta ki csalás büntetében [Btk. 373.§ (1) bekezdés (4) bekezdés a) pont], és ezért őt 400 napi tétel, napi tételenként 2500 forint, összesen 1.000.000 forint pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy azt meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Kötelezte továbbá a bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A másodfokú ítélet ellen a védő nyomban, míg a nyilvános ülésen jelen nem levő vádlott az ítélet kézbesítését követő nyolc napon belül írásban felmentésért fellebbezett.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2023. augusztus 3. napján kelt BF.484/2023/3. számú átiratában a másodfokú ítélet Be. 623. §-a alapján történő helybenhagyását indítványozta.

[6] Az átirat kitért arra, hogy a Be. 615. § (1) bekezdése alapján megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, és a fellebbezések a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja, valamint a (3) bekezdés a) pontja alapján joghatályosak. Rögzítette, hogy a fellebbezések a Be. 621. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen elbírálhatóak.

[7] Álláspontja szerint az ügyben első- és másodfokon eljáró bíróságok abszolút, vagy hatályon kívül helyezésre okot adó relatív eljárási szabálysértést nem valósítottak meg. Az elsőfokú bíróságként eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítási eszközöket beszerezte, azonban a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az ítélet részben megalapozatlan, ennek okán a megalapozatlansági hibákat alappal és törvényesen küszöbölte ki. E körben utalt rá, hogy a Kúria iránymutatása szerint a tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten arra az esetre rendel alkalmazni, ha az így módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vezethet (EBH2019.B.9.) – ahogy az jelen ügyben is történt.

[8] Felhívta ugyanakkor a figyelmet arra, hogy bár a részbeni megalapozatlanságot a törvényszék a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján küszöbölte ki, és e jogszabályhelyre megfelelően utalt is az ítélete indokolásában, ennek ellenére az indokolás [17] bekezdésében tévesen a fenti bekezdés b) pontját jelölte meg eljárásának alapjaként, melyet a felülbírálat során helyesbítenni szükséges.

[9] Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozott, hiánytalan, irathú, és mentes a logikai hibáktól és hiányosságoktól, ekként a harmadfokú eljárásban irányadó, a vádlott felmentésére pedig csak eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelyre – mivel a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett ellentétes döntés tekintetében megalapozott – a Be. 619. § (1) bekezdése szerint nem kerülhet sor.

[10] Egyetértett a törvényszékkal abban is, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában rögzített indokolási kötelezettségének nem megfelelő módon tett eleget, jórészt adós maradt a bizonyítékok külön-külön és teljeskörű összevetésével, értékelésével is, mely tevékenységet a másodfokú bíróságnak kellett pótolnia. Ezzel

kapcsolatban hangsúlyozta, hogy miközben a törvényszék az elsőfokú bíróság által törvényesen beszerzett és a bizonyítás anyagává tett, azonban ismertetni és értékelni elmulasztott bizonyítékokat az ítéletében irathűen mutatta be, majd azokat helytállóan értékelte, a felülmérlegelés tilalmát nem sértette meg, nem értékelte az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat.

[11] Kitért továbbá arra, hogy az ítéleti tényállás részbeni megalapozatlanságának orvoslása után az eljáró törvényszék okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és a vádlotti cselekmény jogi minősítése is törvényes.

[12] E mellett az ügyészi álláspont szerint a másodfokú bíróság a büntetéskiszabás körében figyelembe vehető körülményeket hiánytalanul feltárta és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, minek következtében törvényes, a büntetési célt szolgáló büntetést szabott ki a vádlottal szemben.

[13] A másodfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező, a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését ugyancsak törvényesnek tartotta.

[14] A védő a fellebbezésének 2023. október 25-én kelt írásbeli indokolásában – a fellebbezést fenntartva – indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság Be. 619. § (3) bekezdés b) pontjának alkalmazásával mellőzze az ítéleti tényállásból a másodfokú bíróság által megállapított, a másodfokú ítélet indokolásának [19]-[22] pontjában szereplő tényeket, az elsőfokú ítélet megalapozott tényállását alapul véve a Be. 624. § (2) bekezdése alapján a másodfokú ítéletet változtassa meg, és „az elsőfokú ítéletet – annak helyes indokainál fogva – hagyja helyben”.

[15] Érveit és indítványait – összefoglalva – alapvetően az elsőfokú bíróság ítéletével azonos tartalommal az alábbiakkal indokolta:

[16] Az elsőfokú ítélet megalapozott tényállása szerint a sértett és a vádlott között beruházási szerződés jött létre a cég2 és Bár tekintetében, aminek tartalma azonban számos részletében (így a beruházás pontos helyét illetően) nem volt kétséget kizáróan tisztázható az eljárásban. Nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani azt sem, hogy vádlottnak már kezdetektől fogva nem állt volna szándékában a cég2 és Bár kialakítása.

[17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok teljeskörű számbavételével, valamint egyenként és összefüggésükben való körütekintő értékelésével állapította meg a fentieket tartalmazó tényállást, minek kapcsán helyesen tulajdonított jelentőséget a vádlott meg nem cáfolt vallomásának, a sértett különböző vallomásai közül okszerű mérlegeléssel választotta ki az irányadót (nevezetesen a tárgyaláson tett későbbit), és figyelemmel volt az *in dubio pro reo* elvre [Be. 7. (4) bek.] is.

[18] Kiemelte, hogy az elsőfokú ítéletéhez képest eltérő tényállás megállapítására a másodfokú eljárásban nem volt szükség, és – a tényálláshoz kötöttség Be. 591. § (1)

bekezdésében foglalt főszabályára tekintettel – törvényes lehetőség sem. Utalt arra is, hogy megítélése szerint ilyen lehetőség erre abban az esetben sem lett volna, ha a másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelését másképpen (más eredményre jutva) oldotta volna meg, mint az elsőfokú bíróság,

[19] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet nem volt megalapozatlan, így különösen nem volt ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával: annak tartalmát ugyanis az elsőfokú bíróság a tervezett beruházás helye és készültségi szintje tekintetében is mérlegeléssel (így szükségképpen az iratok általa elfogadott egy részének tartalmára figyelemmel) állapította meg, ennél fogva – megalapozatlanság hiányában – a másodfokú bíróság valójában az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelési tevékenységét mérlegelte felül. A másodfokú ítéletben szereplő (a vádlott károkozási szándékát megalapozni kívánó) ténybeli következtetések pedig azért sem fogadhatók el, mivel azok a Be. 7. (4) bekezdésében megfogalmazottakkal sincsenek összhangban.

[20] Kifejtette azon álláspontját, mely szerint éppen a másodfokú bíróság volt az, amely iratellenesen, valamint helytelen ténybeli következtetéssel állapított meg – az elsőfokú ítélethez képest eltérő, de – megalapozatlan tényállást.

[21] A védő fellebbezése nem alapos, az ügyészi átiratban foglaltak helytállóak.

[22] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság megállapította, a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

[23] A vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányára, illetőleg arra, hogy nyilvános ülés kitzuzését az ügyészség, a vádlott és védője sem indítványozta, a Be. 621. § (2) bekezdése alapján a fellebbezés tanácsülésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

[24] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírlata eredményezett, és az első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A törvényhely (2) bekezdés alapján a döntése kiterjedt a bűnügyi költséggel kapcsolatos döntésre, mint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésre is.

[25] A felülbírlat során az ítéltábla megállapította, hogy az eljárás bíróságok az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatták le. Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az üggyöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá a Be. 609. § (1) és (2)

bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[26] Így törvénynek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlott és a sértett élettársi kapcsolatáról történt hivatalos tudomásszerzését követően a már kihallgatott sértettet visszaidézve a tárgyaláson az őt a Be. 171. §-a alapján megillető vallomásmegtagadási okokra figyelmeztette és azzal kapcsolatban megnyilatkoztatta (28.B.20.449/2021/18. számú tárgyalási jegyzőkönyv).

[27] Megállapítható, hogy az eljáró bíróságok a vád tárgyává tett és felülbírálat alapját képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárták, tényállástisztázási kötelezettségüknek eleget tettek, azonban az elsőfokú bíróság az így felderített bizonyítékokat nem vonta teljesjórúen értékelése alá.

[28] E körben kiemelés érdemel, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat hiányosan rögzítette és csak részben értékelte a logika szabályainak megfelelően, minek következtében a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában rögzített indokolási kötelezettségének valóban nem megfelelő módon tett eleget, mivel adós maradt a bizonyítékok külön-külön és teljeskörű összevetésével, értékelésével is. Ez a hibás tevékenysége vezetett a részben megalapozatlan tényállás megállapításához. A részleges megalapozatlanságot ugyanakkor a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) és (3) bekezdésében írt eszközök helyes, a Be. 593. § (4) bekezdésében – és ezzel együtt a Be. 164. § (1) bekezdésében – foglaltak körütekintő figyelembevételét is magába foglaló alkalmazásával maradéktalanul kiküszöbölte, és az azzal kapcsolatos eljárásának, valamint végkövetkeztetéseinek példás alapossággal indokát is adta. E vonatkozásban nem tévedett akkor sem, amikor a védői érveléssel szemben – az EBH2019. B.9. számú elvi határozat releváns részének felhívásával – úgy foglalt állást, hogy a valós megalapozatlanság kiküszöbölése során a fenti törvényes eszközök használata nem ütközik a felülmérlegelés Be. 591. § (1) bekezdésében rögzített tilalmába (másodfokú ítélet [15] pontja).

[29] Nem tilalmazott ugyanis annak a bizonyítéknak az elsőfokú bíróságtól eltérő olyan újra vagy ártértékelése, melyet az elsőfokú bíróság értékelte ugyan, ha az a megalapozatlanság kiküszöbölésének eredményeként előállt új tényre vonatkozik és a megalapozatlanság kiküszöbölésére tekintettel szükségeszerű annak újbóli értékelése. Az elsőfokú bíróság által – indokolás nélkül – figyelembe nem vett, ily módon értékelni elmulasztott bizonyíték esetén a törvénynek megfelelően elvégzett mérlegelés hiányában a felülmérlegelés fogalmilag kizárt, mivel nincs törvényesen mérlegelt, azaz – így törvény által tiltottan – felülmérlegelhető bizonyítékértékelés. Éppen ezt kell ilyenkor a felülbírálatot végző bíróságnak pótolnia.

[30] Indokolása e tekintetben mindössze két kisebb pontosítást igényelt.

[31] Egyfelől, az ügyészség által is jelzett jogszabályhely megjelölését érintően, a megalapozatlanság kiküszöbölésének alapja ugyanis a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja –

azaz az elsőfokon felmentett vádlott büntetőjogi felelősségét megalapozó eltérő tényállás megállapítása – volt.

[32] Másrészt, a másodfokú bíróság arra utalt az ítéletének [17] bekezdésében, miszerint a megalapozatlanság kiküszöbölése során „részben eltérő” tényállást állapított meg. Ezzel szemben az eltérő tényállás jogintézménye *a büntetőjogilag releváns tényekre vonatkozik*, és ha ezekben az elsőfokú bíróságával ellentétes tények kerülnek megállapításra, az teljes egészében kimeríti az eltérő tényállás fogalmát. Nem minősül ugyanis eltérő tényállásnak az, ha a történeti tények egyéb, a büntetőjogi felelősséget nem érintő részei vonatkozásában állapít meg más tényeket a másodfokú bíróság.

[33] Ettől eltekintve a másodfokú bíróság jogi érvei kifogástalanok, az eltérő tényállás megállapításakor a felülmérlegelés törvényi tilalmát- a védő álláspontjával szemben – nem sértette, s következetesen mutatott rá az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáira és arra, hogy eltérő megállapításait mely bizonyítékokra alapozta. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozandó, hogy a BH2007. 366 számú jogesetből is levezethető bírói gyakorlat szerint a másodfokú bíróságnak az eltérő tényállást megállapító határozata megalapozottságához elengedhetetlen, hogy e bíróság számot adjon arról, hogy a megalapozatlanságot mire alapozta és mi alapján jutott az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra, így például ha a részleges megalapozatlanság okaként téves ténybeli következtetésre hivatkozott, azt kell indokolnia, hogy milyen tények alapján vont le az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérő következtetéseket és állapított meg eltérő tényállást. E szempontoknak a másodfokú ítélet maradéktalanul megfelel.

[34] A törvényszék helytállóan egészítette ki a közhiteles bűnügyi nyilvántartásban szereplő adatok alapján a vádlott korábbi elítélésére vonatkozó adatokat ezen cselekmények elkövetési idejével, mindössze az került el a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a személyi körülményeket, amelyek közt az előéleti adatokat is rögzíteni kell, az elsőfokú bíróság a Be. 561. § (3) bekezdésében foglaltak ellenére a tényállás részeként kezelte, így a harmadfokú bíróság az elsőfokú ítélet [3] bekezdését a tényállást rögzítő [2] bekezdés elé helyezi át.

[35] A másodfokú bíróság által az elsőfokú ítéletben szereplőtől eltérő módon megállapított tényállást a harmadfokú bíróság mindenben hiánytalannak és pontosnak találta, az téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 619. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

[36] A törvényszék a másodfokú ítéletében azt állapította meg, hogy a kerületi bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja szerint részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, illetve a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, az ítélet a rendelkezésre álló bizonyítékok tényleges tartalmán alapuló, kellő részletességű és a logika szabályaival is összhangban álló értékelés hiányában részben ellentétes az iratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[37] Az iratellenességet az elsőfokú ítélet tényállást tartalmazó [4] pontjának utolsó előtti mondata tekintetében állapította meg, mely szerint a vádlott a felújítás előkészületeit megkezdte, a hostel és bár kialakítását nem tudta befejezni. Erre tekintettel ehelyett – az általa teljeskörűen, nem csak egyes részleteit kiragadva, továbbá irathűen ismertetett bizonyítékok alapján – azt rögzítette, hogy a vádlott a megállapodás szerinti ingatlanon a felújítás előkészületeit nem kezdte meg, a megállapodás megszegését követően a pénzt nem adta vissza a sértettnek.

[38] A másodfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre történő helytelen következtetésnek az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának ugyanezen bekezdés fentit megelőző mondatában rögzített azon megállapítást tekintette, miszerint a sértett a vádlott „rossz sajtóvisszhangja és a nehézkes kommunikáció miatt” tájékoztatta a vádlottat, hogy a megállapodásuktól eláll így azt a tényállásból kirekesztette.

[39] A rendelkezésre álló bizonyítékok részletes feltüntetésével – és ezekből a helyes ténybeli következtetések levonása útján – rögzítette, hogy a sértettnek előadott hostel és bár létrehozása a vádlottnak valójában nem állt szándékában, arra lehetősége sem volt.

[40] A vádlott elkövetéskor fennálló szándékához szorosan kapcsolódó, az általa a sértettnek ajánlott üzleti lehetőség reális voltát már az elkövetéskor is kizáró tények tényállásban történő szerepeltetésének hiányát szintén az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetése eredményezte, amely a bizonyítékok egyoldalú, hiányos vizsgálatán alapult.

[41] A mindenben helytálló másodfokú határozat indokolásával és a védelmi fellebbezéssel összefüggésben – a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 605. § (4) bekezdésében írtak szem előtt tartásával – csak a következők kiemelése szükséges:

[42] Ahogyan arra a védelem több alkalommal is hivatkozott, a Be. 7. § (4) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére értékelni nem lehet, azonban e törvényi rendelkezés kizárólag a Be. 167. § (4) bekezdésében írtakkal együttesen értelmezhető, vagyis a bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben kell értékelnie, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint megállapítania. Az ugyanezen rendelkezésbe foglalt szabad bizonyítékértékelés tehát *nem jelenti azt*, hogy az eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok közül szabadon válogatva csak azokat veszi figyelembe, amelyek az álláspontját alátámasztják, épp ellenkezőleg, valamennyi bizonyíték részletes egyenkénti értékelése és egymással való összevetésük útján kell eljutnia – az eképpen már – megalapozott meggyőződéséhez, melyről a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontja alapján az ítéletében kell számot adnia. Ez utóbbi jogszabályhely szerint ugyanis az ügydöntő határozat indokolásának fő szabály szerint tartalmaznia kell azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta, valamint annak rövid indokolását,

hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el. E törvényi kötelezettségeit az elsőfokú bíróság – amint azt a törvényszék helytállóan megállapította – nem teljesítette.

[43] Alappal mutatott rá a másodfokú ítélet [27]-[28] pontja arra is, hogy az elsőfokú ítélet tényállása és annak indokolása a vádlott és a sértett közötti megállapodás tárgyát képező ingatlan vonatkozásában ellentétes, és logikus érveléssel vezette le, hogy azok közül miért a tényállásban rögzített adat (a cím9 szám alatti ingatlan feltüntetése) a helyes. Az eljárásban ugyanis nem azt kellett bizonyítani, hogy a hostel és a bár kialakítására melyik ingatlanban került volna sor, hanem azt, hogy erről a megállapodás megkötésekor a vádlott mit mondott a sértettnek, az pedig a másodfokú bíróság által hivatkozott tanúvallomások alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt.

[44] Helyesen ismerte fel a törvényszék a munkálatok megkezdésére vonatkozó elsőbírői ténymegállapítás iratellenességét is, ugyanis a kerületi bíróság az iratok együttes tartalma ellenére, tehát azokkal ellentétesen fogadta el azt a vádlotti állítást, hogy azok megkezdődtek. Itt szükséges kitérni arra, hogy teljes mértékben téves az a – BH2007. 366 számú bírósági határozatra is hivatkozó – védelmi érvelés, mely szerint azért nem volt megállapítható a fenti megalapozatlansági ok, mert teljesen ellentmondó bizonyítékok álltak az ügyben rendelkezésre. Adott esetben éppen a vádlotti vallomás volt az, amivel szemben állt minden – egy irányba mutató – bizonyíték. Elkerülte továbbá a védő figyelmét az – az egyébként a bírósági határozatból is idézett fontos – feltétel, hogy az egymással teljesen ellentmondó bizonyítékok léte is csak abban az esetben zárja ki az iratellenességet, ha az elsőfokú bíróság azokat teljes mértékben figyelembe vette, melyről jelen ügyben nem volt szó.

[45] A sértetti elállás okával összefüggésben is osztotta az ítéltábla a törvényszék álláspontját. A sértett ténylegesen tett arra vonatkozóan is állításokat már a nyomozati szakban is – bár kisebb hangsúllyal –, hogy a vádlott időközben bekövetkezett rossz sajtóvisszhangja és az elégtelen kommunikáció is motiválta a megállapodás felbontásában és a pénze visszakövetelésében, azonban ezeket nem kizárólagos okként jelölte meg, ráadásul annak elétárása után a nyomozati vallomását is fenntartotta. Így az erre vonatkozó elsőbírői ténymegállapítás kétségekívül iratellenes. Igen részletes, logikus és meggyőző, a kommunikációs problémákat illetően meglehetősen találó indokát adta a törvényszék az ítélet [30] pontjában a fenti álláspontjának, melyet mindössze annyival célszerű kiegészíteni, hogy a cselekmény megítélése szempontjából nincs is jelentősége annak, hogy milyen körülmények hatására észlelte a sértett (az ismételt szerelmi kapcsolat kialakítása miatt a tárgyalási szakban már negált) megtévesztésének tényét, mivel az eljárásban nem azt kellett megállapítani, hogy az érvényesen létrejött szerződés teljesítése milyen okból maradt el, hanem azt, hogy a vádlott szándéka a megállapodás megkötésekor mire: tényleges üzleti együttműködésre, vagy az annak valótlán ígéretével, a sértett megtévesztése révén tanúl pénzének megszerzésére irányult-e. A bűncselekmény ugyanis létrejött volna akkor is, ha a sértett nem jött volna rá arra, hogy megtévesztették, másik oldalról, a vádlott nem azzal és akkor ejtette tévedésbe a sértettet, hogy a tőle elkért összeget nem adta vissza, hanem azzal, hogy amikor a sértettel megállapodott, már pontosan tudta, hogy arra a célra, amire kérte a pénzt, biztosan nem fogja

és nincs is lehetősége fordítani, a valótlanul ígért beruházás következtésképpen a sértettnek befektetett pénze megtérülését nyilvánvalóan nem fogja eredményezni.

[46] Szintén részletesen és logikai hibáktól mentesen adta indokát a másodfokú bíróság annak is, hogy valamennyi arra vonatkozó bizonyíték fentebb hivatkozottak szerinti teljeskörű figyelembevétele és a logikai szabályoknak megfelelő értékelése útján miért volt kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható az, hogy a vádlottnak már a megállapodás megkötésekor sem állt szándékában annak teljesítése, egyetlen célja a sértett pénzének megszerzése volt. E következtetésének azon magyarázata, mely szerint az ugyancsak kétséget kizáróan beazonosítható ingatlan jogi terhei és a másodfokú ítélet [36] bekezdésében rögzített tények és körülmények (beleértve az ingatlan vállalkozás indítására való alkalmatlanságát), valamint a vádlottnak a megállapodás utáni magatartása (nevezetesen az, hogy a sértett számára gyakorlatilag elérhetlenné vált, majd a sértett által részére átadott összeget csak több évvel később, az elsőfokú bírósági eljárás alatt fizette vissza) együttesen értékelve egyértelműen és kétely nélkül bizonyítják azt, hogy a vádlott célja a sértett megtévesztése volt. A vádlott ugyanis az ingatlan vállalkozásra való alkalmatlanságának tudatában, azt elhallgatva kérte el a pénzt a sértettől, amit aztán a megállapodástól eltérően nem fektetett, és a fentiek szerint nem is fektethetett az adott ingatlan felújításába. Ugyancsak a vádlotti védekezést cáfolja az – az egybehangzó tanúvallomásokon alapuló – tény, hogy arról sem tájékoztatta a sértettet, hogy esetleg más helyszínen teljesíti a megállapodásukat. Nem változtat semmit e tényeken a sértett későbbi megbocsátásaként érkelhető tárgyalási magatartása sem.

[47] Mindezek alapján a másodfokú bíróság vont helyes következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése mindenben megfelel a büntető törvény rendelkezéseinek, a jogi indokolásban e körben rögzítettek helytállóak.

[48] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék helyesen tárta fel, azokat csak az időközben eltelt újabb héthónapnyi időmúlással kell kiegészíteni. A másodfokú bíróság által a vádlottal szemben megválasztott büntetés ugyanakkor méltányos, és még az újabb időmúlás enyhítő jellege mellett is törvényes, így enyhítése nem indokolt.

[49] A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek.

[50] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2024. január 24.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Cserni János s.k.

dr. Ignác György s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.5237/2023/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.249/2022/7. számú végzésével 2024. január 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. január 24.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő